

Th. 411 ἦ δ' ὑποκυσσάμενη Ἐκάτην τέκε . .

Od. λ 254 ἦ δ' ὑποκυσσάμενη Πελοίην τέκε . . .

Hic Theogoniae versus illius hymni in Hecaten (411—452) a poëta quodam recentiore huic carmini adiecti est. Sed saepe haec formula ἦ δ' ὑποκυσσ. apud Hesiodum legitur velut in v. v. Theog. 308 ἦ δ' ὑποκυσσάμενη τέκετο . . fr. 36. 1; 70. 1; 93. 1.

Apud Homerum praeter v. λ 254 in Iiade in v. Z 26 et, in recenti ¹⁾ illa parte, Y 224 exhibetur. Quamquam autem Iiadis tractatio huius libelli non est, quin Il. v. v. 224. 225 notem, facere non possum. His omnibus enim locis ὑποκ. de feminis et immortalibus et mortalibus dicitur, illic autem de equis. Deinde adiectivum κvanoχαίτης Neptuno tribui solet, cf. in Od. v. v. ι 528. γ 6; in Il. N 563. Ξ 390. O 174. 201, nisi quod in recentibus illis carminibus in Scut. 120 Arion equus et in hymn. Cer. 347. Orcus κvanoχαίτης dicitur.

Versus Y 213—241 ipsi languidam quandam enumerationem habent, qua Hesiodus uti solet. Neque recens aetas verbis v. Y 235 κάλλεος εἵνεκα οἶο puerorum amorem monstrantibus non indicatur ²⁾. Versus Y 227 idem fere est, qui in Hesiod. fragm. CCXXI., nisi quod hic θεέν et κατέκλα, ibi θεόν et κατέκλων legitur ³⁾. Similiter in illam Il. partem traducta est clausula in Y 224 . . . παρελέξατο κvanoχαίτη ex Theog. 278 . . . παρελέξατο Κvanoχαίτης, neque miraberis, cur in cod. Laurent. XXXII. 3 secunda manus ad v. Y 224 ascribat ἐν μαλακῷ λειμῶνι καὶ ἀνθεσὶν εἰαρινοῖσιν, qui versus ex Theog. 279 integer transpositus est.

¹⁾ cf. Christ, Hom. Il. ad init. carm. Y et Chronol. p. 25. Bergk l. l. I. p. 633. — ²⁾ cf. Baumeister, Denkm. d. kl. Altert. I. s. Ganymedes. — ³⁾ cf. etiam Christ, Hom. Il. ad v. Y 249 et 250, qui affert v. v. Hes. Oper. 403 et 721.

Th. 430 . . . ὄν κ' ἐθέλῃσιν.

Od. ρ 559 . . . ὄς κ' ἐθέλῃσιν.

Similis formula in v. v. Th. 164. 432. 439. Od. γ 92 =
δ 322 = Il. Σ 457 reperitur, neque quidquam novi habet.

Th. 446 ποιμένας τ' εἰροπόκων ὄϊων . .

Od. ι 443 ὡς οἱ ὑπ' εἰροπόκων ὄϊων (στέρνοισι).

Similiter coniuncta haec verba exstant in v. v. Oper. 234
et Il. E 137, quae ad sermonem epicum referenda sunt.

Th. 454 . . . καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον.

Od. λ 604 . . . καὶ Ἥρης χρυσοπέδιλον.

v. Od. λ 604 par est v. Theog. 952. Totus autem Od.
locus λ 565—627 iam supra sub v. v. Th. 228. 289 tractatus est.
Neque facio cum iis, qui unum versum λ 604 delent¹⁾, nam
tota illa pars sine ulla dubitatione multa Hesiodi vestigia ex-
hibet. *Atque illud Ἥρ. χρυσοπ. Hesiodica formula est.*

Theog. 457 (. . θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν) cf. ad. v. Th. 47.

¹⁾ cf. etiam Wilamowitz, Homer. Unters. p. 199.

Th. 465 . . . *Αὐὸς μεγάλου διὰ βουλᾶς.*
 Od. ϑ 82 . . . *Αὐὸς μεγάλου διὰ βουλᾶς.*

Hunc Theogoniae versum plurimi iudices delent¹⁾, alii tumentur²⁾. Idem versus finis in v. Oper. 122, similis in v. v. Th. 572. Oper. 71; in Il. O 71. Od. λ 276. 437. Illa autem verba *formulis tribuenda sunt.*

Th. 467 . . . *Ῥέην δ' ἔχε πένθος ἄλαστον.*
 Od. α 342 . . . *καθήκετο πένθος ἄλαστον.*

Similiter dictum est in v. Od. ω 423 . . . *ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο; δ 108 . . . ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἄλαστον.* Praeterea in v. Il. Ω 105 *πένθος ἄλαστον ἔχουσα . . . Sine dubio haec formulā epica est, sed nisi in recentioribus carminum Homericorum partibus non inveni, atque in Theog. in solo v. 467.*

Th. 468 (. . . *θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν*) cf. ad v. Th. 47.

Th. 477 . . . *Κρήτης ἐς πίονα δῆμον.*
 Od. ξ 329 . . . *Ἰθάκης ἐς πίονα δῆμον.*

In v. Th. 971 . . . *Κρήτης ἐν πίοιυ δῆμω* exstat et finis v. ξ 329 par est v. τ 399. *Sermonis epici haec coniunctio est, sed in v. v. Od. ξ 329 et τ 399 perverse fortasse ex Il. E 710 traducta³⁾, cum illa laus πίοιυ. δῆμυ. falso in Ithacam insulam*

1) cf. Goettl.-Flach, ad v. — 2) cf. Schoem, Hes, Theog. p. 202.
 — 3) cf. Sittl, Wiederh. p. 65.

conferatur. Saepe similes formulae in Homericis carminibus leguntur, velut in v. v. II. II 437. 514. 673. 683. Y 385. in Od. ρ 526. τ 271.

Th. 490 . . . βίη καὶ χερσὶ δαμάσσας.

Od. λ 244 . . . πλῆγῃσιν ἀεικέλιῃσι δαμάσσας.

Similis formula in v. Th. 857 . . δάμασε πλῆγῃσιν ἰμάσ-
σας, et in v. Od. σ 57 . . . τούτω δέ με ἴφι δαμάσση. Sed
nihil amplius hic notandum est.

Th. 493 (. . . ἐπιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν) cf. ad v. Th. 184.

Th. 499 Πυθοῖ ἐν ἡγαθέῃ . . .

Od. ϑ 80 Πυθοῖ ἐν ἡγαθέῃ . . .

Praeterea exstat in Hesiod. frag. CXXV. 5 Πυθῶ ἐς ἡγαθέην.
Similiter Pylus ἡγαθέῃ dicitur in v. v. II. A 252. Od. β 208.
δ 599. 702. ε 19. ξ 179. hymn. Merc. 216. In epicarum
formularum numerum haec et ipsa referenda est.

Th. 501 Αὔσε δὲ . . . ὀλοῶν ἀπὸ δεσμῶν.

Od. χ 200 . . . ταθείς ὀλοῶν ἐνὶ δεσμῶν.

Nulla alio loco Theog. adiectivum ὀλόος cum δεσμός con-
iunctum est, neque vero in Od. praeter v. χ 200, sed legitur
in v. v. Th. 522 δεσμοῖς ἀργαλείοισι, Th. 616 μέγας κατὰ δεσμός
ἔρκεν, Th. 618 κρατεροῦ ἐνὶ δεσμῶν ut in v. II. E 386; Th. 652

δυσήλεγος ἀπὸ δεσμοῦ, Th. 658 *ἀμελίλιτων ἀπὸ δεσμοῶν*, Th. 718 *δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλέοισιν*. Ceterum versus Th. 501—506 Goettl. Pal. Flach. suo iure damnant, cum ad Hesiodum non pertineant, id quod patet ex vocabulo *Οὐρανίδας* in v. Th. 502, quod nomen nisi hic Cyclopibus non inditur¹⁾. Schoemannus quidem²⁾ non bene eos defendit.

Iam in insequente versu res amplius tractabitur.

Th. 502 . . *δῆσε παυῆρ ἀσειφροσύνησιν*.

Od. ο 470 . . *ἐγὼν ἐπόμην ἀσειφροσύνησιν*

Vocabulum in fine versuum et in Theog. et in Od. *ἄπαξ λεγόμενον* est. Ceterum illa Od. pars ο 301—492 recentiorum est³⁾ et compositio *ἀσειφροσύνη* posterior velut *δαιτροσύνη* in v. Od. π 253; *ἀφροσ.* in v. v. π 278. ω 457 et cum singulari numero in v. Il. H 110; *χαλιφρ.* in v. Od. π 310; *ἐπιφρ.* τ 22. ε 437, *όμοφρ.* ο 198; cf. etiam *παλαιμοσ.* in v. Il. Ψ 701; *ἀγανοφρ.* Ω 772⁴⁾. Praeterquam in his Theog. versibus legitur vocabulum *ἀπεμνήσαντο*, in v. 503: *οἱ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν ἐνεργεσιάων*, quod reperitur etiam in uno versu Il. Ω 428: *τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο*, atque in eadem quidem versus sede. Illud Il. carmen autem et ipsum posteriorum est et multis rebus et formulis propius ad Hesiodum accedit⁵⁾.

Quamquam certe dici non potest, uter ab utro quid traxerit, cum illae recentioris aetatis compositiones, in utroque carmine semel adhibitae, hic et illic exstant, id patere videtur,

1) cf. Goettl.-Flach. ad v. Th. 501 sqq. — 2) Hes. Theog. p. 198. 204 — 3) Sittl, Wiederh. p. 131. 173. — 4) Geppert, Urspr. d. Hom. Ges. II. p. 86. — 5) cf. Peppmüller, Comment. zum 24. B. d. Il. p. 23. 59 sqq.

quo tempore illud *Odysseae additamentum* o 301—492 et *Iliadis* Ω *vetus pars facta sint*, eodem versus *Th.* 501—506 *adiectos esse*.

Th. 509 . . . κρατερόφρονα γείνατο παῖδα.

Od. λ 299 . . . κρατερόφρονα γείνατο παῖδε.

Similis locus in v. *Th.* 308 . . τέκετο κρατερόφρονα τέχνα.
Ceterum huc afferendus est v. *Il.* Ξ 324 κρατερόφρονα
γείνατο παῖδα. Hic autem versus legitur in eo numero
(Ξ 317—327), qui ab Alexandrinis iure damnabatur, „ὅτι
ἢ ἀναρίθμησις τῶν ὀνομάτων μᾶλλον ἀλλοτριῶι τὴν Ἥραν ἢ
προσάγεται, quae enumeratio esse Hesiodi putatur. Etiam
v. v. *Od.* λ 298—304 admodum suspecti sunt¹⁾. Christ
quidem putat²⁾ v. v. λ 298—304 aut 301—304 eiciendos esse
(ut fecit Fick., *Hom. Od.* p. 309). Cum autem ille *Theog.* locus
ipsius compositoris *Theogoniae* esse videatur, *Theog. versum*
exemplo fuisse poetis v. v. Il. Ξ 324 et Od. λ 299 dicere non ve-
reor, quippe quae partes illam ἀναρίθμησιν Hesiodeam habeant.

Th. 512 . . γένει ἀνδράσιν ἀλφισιῆσι.

Od. α 349 ἀνδράσιν ἀλφισιῆσιν . . (sc. δίδωσιν).

Haec est formula epica, quae praeterea apud Hesiodum in
v. *Oper.* 82, in *Od.* ν 261, in hymn. *Apoll. Pyth.* 280 legitur.

1) cf. etiam Faesi ad v, λ 298. — 2) *Chronol.* p. 39.

Th. 515 . . . κατέπεμψε βαλὼν ψολόεντι κεραυνῶ.
 Od. ψ 330 . . . νῆα θεῶν ἔβαλε ψολόεντι κεραυνῶ.

Idem vel similis versus finis nobis his locis occurrit: in fragm. Hesiod. XLIX, 2 (quod Catalogi est, cf. Kinkel, Epic. Graec. fragm. p. 105) . . . ἀπ' Οὐλύμπτον δὲ βαλὼν ψολόεντι κεραυνῶ, Scut. 422 . . . πληγεῖσα Διὸς ψολόεντι κεραυνῶ. Apud Homerum praeter v. ψ 330 in v. ω 539 . . . Κρονίδης ἀφίει ψολόεντα κεραυνόν; deinde in v. hymn. Ven. 288 . . . βαλέει ψολόεντι κεραυνῶ. Batrachom. 287 . . . ἔβαλε ψολόεντα κεραυνόν.

Ille Theog. versus veteris carminis videtur esse neque minus Catalogus Hesiodi ipsius¹⁾. Nihil autem momenti habet, quod in Scut. v. 422 ille versus finis reperitur, nam Scutum aetate minus est²⁾. Nusquam vero Homeri librorum illa formula exhibetur nisi in his ultimis³⁾, ψ, ω, Odysseae partibus atque ita, ut eo loco, cui hic v. ψ 330, cum v. v. ψ 329—333 concisi repetantur ex μ 260—403, respondet, in versu μ 387 exstet ἀργῆτι κεραυνῶ et in v. μ 415 solum ἔμβαλε νῆι κεραυνόν et μ 416 πληγεῖσα κεραυνῶ. Deinde in loco v. ω 539 simili, ubi Diomedes Troianis acrius instans Iovis fulmine ab hostium insectatione prohibetur, in v. Il. Θ 133 legitur . . . δεινὸν ἀφῆκ' ἀργῆτα κεραυνόν. Neque praetereundum est, quod et in hymn. Ven. et in Batrach. multa recentiorum poetarum sunt formulaeque undique traductae. Iam addam epithetum ψολόεις imitatorum esse⁴⁾, cum voc. ψόλος apud Homerum non exstet neque usquam fulmen, quamquam saepenumero commemoratur, ψολόεις dicatur.

1) Bergk, Gr. Lit. I. p. 1004. — 2) ante Olymp. XXXIII. illud ortum esse ait Bergk. l. l. I. p. 996. — 3) cf. Sittl, Wiederh. p. 119. — 4) cf. Geppert, Ursprung II. p. 111.

Quae cum ita sint, etiam *hanc formulam Hesiodo, in cuius carminibus prior exhibeatur, tribuere non dubito*¹⁾.

Th. 517 . . . κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης.

Od β 110 . . . ὑπ' ἀνάγκης.

Eadem clausula est in v. Theog. 615. Oper. 15. Od. τ 156. ω 146. *Hanc esse formulam usitatam apparet.*

Th. 518 (πείρασιν ἐν γαίης . . .) cf. ad v. Th. 335.

Th. 525 . . . ἔδοι ταυσιπτερος ὄρνις.

Od. ε 65 . . . ὄρνιθες ταυσιπτεροι εὐνάζοντο.

In Iliade *haec formula epica non exstat*, apud Hes. praeter v. Th. 525 in v. Oper. 212 . . ἔρηξ, ταυσιπτερος ὄρνις. Similiter dictum in v. Od. χ 468 . . κίχλαι ταυσιπτεροι . . .

Th. 530 . . Ἡρακλῆος . . κλέος εἶη.

Od. η 333 ἄβυσσον κλέος εἶη . . .

In hoc solo Theog. versu *haec formula legitur*, in Odys. praeterea in v. σ 255 neque amplius de ea agi opus est.

¹⁾ ψολόζεις fulmen dictum esse putes a poeta quodam, qui in montuosa et silvestri regione versabatur, ubi diutius et gravius magno cum vapore tempestates saevire solent.

Th. 538 . . . ἔγκατα πίονα δημῶ.

Od. ι 464 . . . μῆλα ταναύποδα πίονα δημῶ.

Similis clausula praeter hos versus exstat in v. v. Th. 541. Π. Α 818. Od. ξ 428, *quae cunctae sine dubio formulae epicorum communes.*

Th. 540 (. . . δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ) cf. ad v. Th. 160.

Th. 543 . . . πάντων ἀριδείκετ' ἀνάκτων.

Od. θ 382 . . . πάντων ἀριδείκετε λαῶν.

Etiam *haec formula epica est.* Eadem autem atque in v. Th. 543 apud Homerum non exstat similes hic et illic saepe numero velut in v. v. Th. 385. 532, Π. Α 248. Ξ 320. Od. θ 401. ι 2. λ 355. 378 v 38.

Th. 547 (. . . δολίης δ' οὐ λίθητο τέχνης) cf. ad v. Th. 160.

Th. 551 . . . κακὰ δ' ὄσσετο θυμῶ.

Od. κ 374 . . . κακὰ δ' ὄσσετο θυμός.

Idem qui in v. Th. 551 versus finis nobis in v. Od. σ 154 occurrit cum singulari numero vocabuli κακόν: . . . κακὸν ὄσσετο θυμῶ, similis formula in v. Π. Σ 224 . . . ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῶ. Quae quamquam solo hoc Theog. loco exstat, *non est cur dicamus ab Homero eam esse traductam.* Nam illud γνῶ ῥ' οὐδ' ἠγνοίησε in v. Th. 551, quamquam hic dicendi modus saepissime

apud Homerum invenitur ¹⁾, Hesiodi videtur esse et inde in v. hymn. Merc. 243 translatum ²⁾).

Th. 552 . . . τὰ καὶ τελέεσθαι ἔμελλε.

Od. β 156 . . . ἄπερ τελέεσθαι ἔμελλον.

Haec formula utroque loco fere par est, nisi quod apud Homerum pluralis numerus illius vocabuli neutrius generis ἄπερ etiam pluralem verbi numerum trahit, ut item in v. Il. B 36 ἄ ρ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλον, cuius usus exempla plurima affert Krueger. Gr. Spr. II. § 63. 2. A. 1.

Th. 553 χερσὶ δ' ὁ γ' ἀμφοτέρησιν (ἀνείλετο).

Od. ξ 351 . . . χερσὶ διήρεσα ἀμφοτέρησιν.

Apud Homerum praeterea haec compositio vocabulorum χερσ. et ἀμφοτ. in Od. ω 316 et Il. Σ 23 exstat. Sed ad hanc causam nihil valet.

Th. 555 (. . . δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ) cf. ad v. Th. 160.

Th. 556 (. . . φῦλ' ἀνθρώπων) cf. ad v. Th. 330.

¹⁾ cf. La Roche, Hom II, ad v. B 807.

²⁾ cf. Sterrett, l. l. p. XLV.

Th. 564 . . . οἱ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν.

Od. ζ 153 . . . τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν.

In v. Th. 621 legitur ὄπο χθονὶ ναιετάοντες, in v. hymn. Ap. Pyth. 101 ἐπὶ χθονὶ ναιετάσκον, hymn. Ap. Pyth. 157 . . . τοὶ ὄπο χθονὶ ναιετάοντες. Pervulgatae sunt apud Homerum formulae cum ναιετάω vocabulo compositae, quas permultas affert La Roche, Hom. II. ad v. v. Δ 45 et Z 370, sed nusquam nisi in hoc versu ζ 153 similem atque in v. v. Th. 564 et 621 inveni. Quod eadem fere reperitur in hymn. Ap. Pyth. 101 et 157, ex Hesiodo traducta est; ille hymnus enim Hesiodeus¹⁾. Dicere autem hanc formulam esse Hesiodi vereor, cum *omnino epicorum poëtarum sit.*

Th. 571 . . . σύμπλασσε περικλυτὸς Ἄμφιγυήεις.

Od. θ 300 . . . ἦλθε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις.

Eadem clausula exstat in v. v. Th. 579. 945, ubi pro περικλυτ. ἀγακλ., Oper. 70. fragm. Hes. CX. et in spurio²⁾ v. Scut. 219.

Apud Homerum reperitur praeterea haec formula in v. v. Od. θ 349. 357. II. Σ 383. 393. 462. 587. 590. 614 atque his al-
latis locis vocabulum Ἄμφιγυήεις non adiectivum nomini Ἥφαιστος attributum, sed substantivum nominis proprii loco est, uno versu Theog. 945 excepto, ubi Ἥφαιστος additur: . . . Ἥφαιστος, ἀγακλυτὸς ἀμφιγυήεις. In vetustioribus II. carminibus nisi adiectivi munere non fungitur: in v. II. A 607 . . . περικλυτὸς ἀμφιγυήεις (608) Ἥφαιστος . . . Ξ 239 . . . Ἥφαιστος δέ κ' ἐμὸς πάϊς ἀμφιγυήεις. Attributum igitur illud pro substantivo positum

¹⁾ cf. Sterrett, l. l. p. XLV. — ²⁾ cf. Goettl.-Fl. Hes. Carm. ad Scut. v. 217 sqq.

apud Homerum reperitur in illa de Martis et Veneris amore narratione et in Hoplopoia quae dicitur. In carmine Od. θ vero complura Hesiodi vel Hesiodeorum poetarum vestigia exstant cf. ad v. v. Th. 46 (θ 325); Th. 84. 86. 92 (θ 172); quod autem ad Hoplopoiam attinet, apparet id esse additamentum recentioris cuiusdam poetae ¹⁾. Cum autem Hesiodi sit vocabulis ornantibus, quae virtutem vel vitium vel artem alicuius significant, nominum propriorum loco uti ²⁾, etiam illi loci in θ et Σ *Hesideo dicendi generi esse tribuendi videntur.*

Th. 572 (. . . διὰ βουλάς) cf. ad v. Th. 465.

Th. 576 . . . νεοθηλέας ἄνθεσι ποίης.

Od. ι 449 . . . τέρεν' ἄνθεα ποίης.

Plurimi iudices, quorum in numero Flach. et Schoemannii, v. v. Th. 576/7 damnant. Ceterum vocabulum νεοθηλής semel apud Homerum reperitur in v. II. Ξ 347 . . . νεοθηλέα ποίην neque saepius apud Hesiodum. Formula autem ἄνθεα ποίης nisi in v. Th. 576 et Od. ι 449 nusquam exstat. Cum autem illi v. v. Th. 576/7 propter multas res, quibus virginis caput ornetur, suspecti sint, ab interpolatore quodam illud hemistichium ἄνθ. π. ex v. Od. ι 449 in illum *Theog.* locum esse traductum videtur.

Theog. 579 (. . . περικλυτός Ἀμφιγόρις) cf. ad v. Th. 571.

¹⁾ cf. Geppert, *Uispr. d. Hom. Ged.* I. p. 430; Christ, *Hom. II.* prolegg. p. 28 et ad v. Σ 368 sqq. — ²⁾ Ita Ἐννοσίγαιος uno versu Th 15 excepto nusquam non substantivum est; c^o. etiam Κοανοχαίτης in v. Th. 278 Τριτογένεια Th. 895 Scut. 197. Ἡριγένεια Th. 381.

Th. 582 . . . ὕς ἡπειρος πολλὰ τρέφει ἠδὲ θάλασσα.

Od. ε 422 . . . οἶά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἄμφιτρίτη.

Similes formulae cum vocabulo τρέφειν saepe utrinque exhibentur velut in v. v. Theog. 107. 1001. Il. E 52. Ceterum haec in v. Th. 582 formula traducta est in v. hymn. Ven. 5: ἡμὲν ὕς ἡπειρος πολλὰ τρέφει ἠδ' ὕσα πόντος¹⁾

Th. 583 τῶν ὄγε πῶλλ' ἐνέθηκε (χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή).

Od. σ 298 (ἔνεικαν) τρίγληνα μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.

Ad v. σ 297 recte monet Faesius v. σ 298 ex Il. Ξ 183 haustum esse videri, quae quidem sententia confirmatur eo, quod totus locus σ 158—301 (303) manum interpolatricem ostendit²⁾. Illos autem de feminis exornandis versus in carmine Il. Ξ et in Theog. tractavit Steitzius³⁾. Qui ubi exposuit v. v. hymn. Ven. 61—65 compositos esse ex v. v. Il. Ξ 170—187 et Od. θ 364—366 addit Homeri in Il. Ξ locum exemplo fuisse et ipsi Theogoniae poëtae videri. Sed perorans in medio relinquit, uter utrum imitatus sit, nisi uterque commune exemplum sequatur. Equidem non facile assentior illos Il. Ξ versus Theogoniae poëtae exemplo fuisse. Illa enim pars Ξ 153—362 antiquissimorum Il. carminum non est⁴⁾ et complura vocabula in v. v. Il. Ξ 180 sqq. solum ibi leguntur vel potius ibi et in v. v. Od. σ 297 sq., in simili parte Theog. 573 sqq. non item⁵⁾.

¹⁾ cf. Sterrett, l. l. p. XLV. — ²⁾ Sittl, Wiederhol. p. 133. —

³⁾ Steitz, Die Werke und Tage des Hes. p. 47. — ⁴⁾ Christ, Hom. Il. prolegg. p. 65. 95 sq. Bergk, Gr. Lit. I. p. 609. 610 A. 178. —

⁵⁾ Sunt illa vocabula: ἔρματα τρίγλημα μορόεντα, voc. λοβός exstat in v. Il. Ξ 182 et hymn. 6. 8; ἀπελάμπετο medio genere dictum in v. v. Il. Ξ 183, Od. σ 298. Theog. 583. Scut. 72.

Huc accedit quod in Theogon. versus illius Promethias quae dicitur, si non omnibus mendis ac vitiis liberi tamen satis bene traditi sunt (cf. quae dicit Schoem. Hes. Theog. p. 217 contra Koechlyum, qui v. v. Th. 578–85 ex triadibus suis removet). Hesiodus igitur in aures illas tam artificiosas non novit atque qualia aurium insignia illa *ξρματα τρίγλινα μορόεντα* videntur fuisse¹⁾, talia in Caeretano quodam et aliis Etruscis sepulcris reperta sunt, non in Graecia neque in Asia minore²⁾. Quae cuncta si consideraveris *Theogoniam hac in re fuisse exemplo dicere non dubites.*

Th. 587 . . . γλαυκώπιδος ὄβριμοπάτρης.

Od. γ 135 . . . γλαυκώπιδος ὄβριμοπάτρης.

Solo hoc Theog. loco, in Od. praeterea in v. ω 540 *haec formula epica* exstat

Th. 590 . . . γυναικῶν θηλυτέρων.

Od. λ 386 . . . γυναικῶν θηλυτέρων.

Etiam haec formula apud Hes. in hoc uno versu legitur, apud Homerum saepissime atque cum aliis casibus et alia saepe sede velut in v. v. Od. λ 434. σ 422. ω 202. ψ 166. Π. θ 520.

¹⁾ cf. Helbig, Das homer. Epos aus den Denkmälern erläutert, Leipz. 1884 p. 185 sqq. — ²⁾ Blümner, Das Kunstgewerbe im Altert. II, p. 193.

Th. 604 . . . ὁλοὸν ἐπὶ γῆρας ἔκηται.
 Od λ 196 . . χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἰκάνει.

Haec et ipsa formula epica est.

Th. 611 . . . ἔχων ἀλίσστον ἀνίην.
 Od μ 223 . . . ἄπρηκτον ἀνίην.

Neque ex hac clausula quidquam sequitur.

Th. 615 (. . . ὑπ' ἀνάγκης) cf. ad v. Th. 517.

Th. 621 (. . . ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες) cf. ad v. Th. 564.

Th. 622 (. . . ἐν πείρασι γαίης) cf. ad v. Th. 335.

Th. 623 . . . κραδίη μέγα πένθος ἔχοντες.
 Od ρ 489 . . . κραδίη μέγα πένθος ἄεξεν.

Similia verba saepe leguntur velut in v. v. Th. 98. 467.
 II. P 139. Od. λ 195. ω 231. *Ceterum est formula sermonis
 epici.*

Th. 625 (. . . ἐν φιλότῃ) cf. ad v. Th. 306

Th. 633 (. . . δωτῆρες ἐάων) cf. ad v. Th. 46.

Th. 639 (ἀλλ' ὅτε δὴ . . .) cf. ad v. Th. 58.

Th. 661 (. . . ἐπίφρονι βουλῇ) cf. ad v. Th. 122.

Th. 664 (. . . δωτῆρες ἐάων) cf. ad v. Th. 46.

Th. 696 (πόντος τ' ἀτρύγετος . . .) cf. ad v. Th. 241.

Th. 702 (. . . Οὐρανός εὐρύς ὑπερθεῖν) cf. ad v. Th. 110.

Th. 710 . . . κάρτος δ' ἀνεφαίνετο ἔργων.

Od. κ 98 . . . οὐτ' ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα.

Illam Theogoniae partem, Titanomachia quae dicitur, multis additamentis esse auctam suo iure iudices monent¹⁾, id quod eo facilius fieri potuit, quo res hic et apud Homerum tractatae velut pugnae atque concursus similiores erant. Ita etiam v. *Theog.* 710 ad v. *Od.* κ 98 esse referendus videtur, ut in insequentibus versibus Th. 711 ἐκλίνθη δὲ μάχη (cf. v. *Il.* Ξ 510 . . . ἔκλινε μάχην . . .) et 712 διὰ κρατερὰς ὕσμινας (cf. v. *Il.* E 84 κατὰ κρατερῆν ὕσμ. et B 345 κατὰ κρατερὰς ὕσμ.) *Homerici sermonis sunt.*

Th. 728 (. . . ἀτρυγέτιο θαλάσσης) }
 Th. 737 (πόντου τ' ἀτρυγέτιο . . .) } cf. ad v. Th. 241.

¹⁾ Schoem, *Hes. Theog.* p. 224 sqq.

Th. 740 . . . τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.

Od. ξ 292 . . . τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.

Eundem quem v. Od. ξ 292 finem in Od. v. v. δ 86. z 467. o 230, in Il. T 32 habent. Neque saepius quam in Il. in Theog. illa formula, similis autem: τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτόν in v. Theog. 795 et in spurio¹⁾ v. Oper. 561 exstat. *Dubium non est, quin illa formula in v. Th. 740 ex Homero sit traducta.*

Th. 741 οὐδας ἴκοιτ' . . .

Od. χ 467 . . . οὐδας ἴκοιτο.

Haec est formula, quae nihil omnino momenti habet.

Th. 746 (. . . ἔχετ' οὐρανὸν εὐρὸν) cf. ad v. Th. 373.

Th. 757 (Νῦξ ὀλοή . . .) cf. ad v. Th. 224.

Th. 759 . . . οὐδέ ποτ' αὐτοῦς

760 Ἥλιος φασέθων ἐπι-
δέρκεται ἀκτίνεσσιν

761 οὐρανὸν εἰσανίων οὐδ'
οὐρανόθεν καταβαίνων.

Od. λ 15 . . . οὐδέ ποτ' αὐτοῦς

16 ἡέλιος φασέθων κατα-
δέρκεται ἀκτίνεσσιν,

17 οὐθ' ὅπότ' ἂν στείχησιν
πρὸς οὐρανὸν ἀστε-
ρύντα

18 οὐθ' ὅτ' ἂν ἄψ ἐπὶ
γαίαν ἀπ' οὐρανόθεν
προτράπηται.

Hic versuum concentus nullo pacto forte factus esse potest. Sed videamus, quid ipsa in carmine λ verba exhibeant. In v. 16

¹⁾ cf. Goettl.-Flach, Hes. Carm. ad v. Oper. 560 sqq.

καταδέρκεται exstat ἀπαξ λεγόμενον, quod praeterea invenitur in hymno ¹⁾ Cerer. 70 . . καταδέρκεται ἀκτίνεσσι. ἐπιδέρκεται autem apud Homerum non legitur, apud Hesiodum in v. v. Th. 760 et Oper. 268. Iam vocabulum στείχειν in v. Od. λ 17 nisi hoc loco apud Homerum nusquam de oriente sole dicitur, sed ἀνιέναι (in v. v. Il. Θ 538. Σ 136. Od. α 24 etc.), semel εἰσανιέναι in v. Il. H 423, ubi idem quod in v. Th. 761 hemistichium: οὐρανὸν εἰσανιόν; semel ἀνοροθεῖν in v. Od. γ 1, semel ἀνανέομαι in v. Od. κ 192. προτρέπεσθαι vocabulum autem duobus exstat locis, in v. v. λ 18 et μ 381, quorum alter, μ 381, in versibus legitur, qui iam Aristarcho suspecti (μ 374—391) iure a recentioribus iudiciis interpositi putantur ²⁾; aliis locis pro eo μετανίσσεσθαι exhibetur (in v. v. Il. Η 779. Od. ι 58). καταβαίνειν vero in v. Th. 761, quod Homerus non habet, Hesiodus altero loco, in v. Th. 750, de Nocte, nihil offensionis praebet, cum et Nox et Sol ut personae fingantur.

Illa verba igitur in v. v. Od. λ 15—20, quamvis vocabulis πρὸς οὐρανόν et ἀπ' οὐρανόθεν expediantur, tamen solitarum Homeri de oriente vel praecipitante sole formularum non sunt.

Iam Theogoniae quidem pars, qua v. v. 759—762 continentur, a v. 746—806, cum ad Tartarum non pertineat, suspecta iudicatur ³⁾ et interpolatoris vel interpolatorum ⁴⁾, at tamen ad carmina vetustiora, fortasse ad Titanomachiam quandam ⁵⁾ referenda videtur esse. Aetate autem infra Od. partem λ 14—20 certe non est. Cimmerii ibi commemorantur et quamvis paulum illud nomen ad Homeri aetatem determinandam valeat ⁶⁾, cum ab ea gente, quae septimo saeculo a. Chr. n. in Asiam minorem

¹⁾ Hesiodus autem ille hymn. cf. Sterrett, l. l. p. XLV. — ²⁾ cf. Faesi, Hom. Od. ad v. μ 374 sqq. — ³⁾ cf. Schoem. Hes. Theog. p. 238. — ⁴⁾ Bergk, Gr. Lit. I. p. 985. — ⁵⁾ Bergk, l. l. I. p. 986. A. 52. p. 993. — ⁶⁾ Rohde, Rhein. Mus. 36 p. 555 sqq.

invasit, non illi, sed contra ab Homericis Cimmeriis illa gens nomen habere videatur¹⁾, tamen cum ob alia tum propter illud ipsum vocabulum v. v. Od. λ 14—20 suspecti sunt. Nam de Cimmeriis solo loco λ 14 agitur neque quidquam de eis dicitur in v. v. Od. x 508 sqq., ubi singulae res itineris a Circe Ulixi monstrantur.

Quas res si ponderaveris, cum casu illos Theog. et Od. versus ita inter se consonare neges, a posteriore quodam poeta, qui versibus Theog. 759—761 usus sit eosque partim amplificaverit, versus Od. λ 14—20 interpositos esse probabile tibi videbitur.

Th. 768 ἰφθίμου τ' Αἰδέω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης.

Od. x 491 εἰς Αἶδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης.

In Odyssea praeterquam similes versus sunt: x 534 ἰφθίμου τ' Αἰδῆ καὶ ἐπαινῆ Περσεφ. = λ 47 et x 564 = x 491. Narrationem autem de Ulixis a Circe in Orcum itinere valde contaminatam²⁾ esse constat neque minus v. v. x 531—538 ex λ 45—51 traductos esse³⁾, quamquam totum carmen λ et ipsum multis additamentis auctum est. Sed formula ἐπαιν. Περσεφ., si versum Th. 774 omiseris, quem optimi critici delent, in solo hoc v. Th. 768 reperitur, cum praeter versus Od. supra allatos iam in v. v. Il. I 457. 569⁴⁾ exstet, ita ut iure dicamus illum versum Th. 768 ex Homero esse haustum, sive sequimur Wolfium, qui ex v. Od. x 534 vel λ 47 additum eum putat, sive Her-

¹⁾ Christ, Gr. Literatg. p. 37 A 5. — ²⁾ Bergk, Gr. Lit. I. p. 688. — ³⁾ cf. Faesi, Hom. Od. ad v. x 531. — ⁴⁾ quae pars in recentissimis Il. carminibus numeranda est, cf. Christ, Hom. Il. prolegg. p. 87. 94. 95.

mannum, qui v. Th. 768 eicit¹⁾). Utique v. v. Th. 767—775
actate satis recenti esse hac formula patet.

Th. 777 (. . . δώματα ναίει) cf. ad v. Th. 285.

Th. 783 . . . Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων.

Od. γ 377 . . . Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων.

Saepissime si non eandem tamen similes *formulas* utrobique
reperis idque variis formis verbi ἔχειν variisque vocabulis ei
adiectis.

Th. 795 (. . . τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτόν) cf. ad v. Th. 740.

Th. 796 οὐδέ ποί' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἄσσον.

Od. ι 359 ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης τὰ νέκταρός ἐστιν ἀπορορώς.

Hi versus eisdem fere verbis in utroque carmine leguntur,
quae res eo magis respicienda est, quod in v. v. Th. 795—799
multae se offerunt formulae Homericæ²⁾. Velut in v. Th. 797
illud κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄναυδος simillimum est versui
Od. ε 456 . . . ὁ δ' ἄρ' ἄπνευστος καὶ ἄναυδος (κεῖτ'). Huc
notandum, quod ἄναυδος in sola Odyssea, ἄπνευστος semel hic
in v. ε 456 legitur, in Theogonia autem utrumque vocabulum
(et ἀνάπν. et ἄναυδ.) semel exstat. Sine dubio autem rhapsodus

1) Schoem, Hes, Theog. p. 236. — 2) cf. Schoemann, Hes. Theog.
p. 239.

quidam propter versus finem illud ἄπνευστος in ἀνάπνευστος mutavit, id quod Hermannus corrigit scribens ἄμ' ἄπνευστος¹⁾. Iam similis formula exhibetur in v. v. Th. 796 . . . ἔρχεται ἄσσον et Od. λ 89 αἵματος ἄσσον ἴμεν, in v. v. Il. praeterquam Ξ 247 . . . ἄσσον ἰχοίμην et O 105 . . . ἄσσον ἰόντες. Deinde v. Th. 798 στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι, κακὸν δὲ ἐ κῶμα καλύπτει duas habet formulas Homericis non dissimiles. In v. Od. γ 399 τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν par est hemistichio in v. η 345, Il. Ω 720 et eadem formula non in eadem versus sede est in v. v. Od. α 440. x 12. Il. Γ 448; at in Homericis carminibus nusquam, in Theog. hic στρωτός legitur, τρητός in Theog. non exstat. Neque illud κῶμα usquam in Theog. nisi in v. 798 reperitur, apud Homerum in v. v. Il. Ξ 359. Od. σ 201.

Non dubium est quin versus Th. 798 compositus sit ex variationibus²⁾ formularum Homericarum neque minus tota illa pars Theog. 795—799.

Quod autem attinet ad v. Th. 799, illud tempus, μέγας ἐμιαντός quod vocatur, apud Homerum nusquam commemoratur, sed et initium et finis versus saepissime invenitur: ἀντάρ ἐπήν in v. v. α 293. γ 45. ι 515 etc³⁾; εἰς ἐμιαντόν in v. v. Od. δ 526. 595. Φ 444.

Th. 801 (. . . αἰὲν ἐόντων) cf. ad v. Th. 241.

Th. 804 (. . . δώματ' ἔχουσι) cf. ad v. Th. 783.

Th. 808 (πόντου τ' ἀτρογέτιο . . .) cf. ad v. Th. 241.

¹⁾ Goettl.-Fl. Hes. Carm. ad v. Th. 797. — ²⁾ de talibus poëtarum recentiorum variationibus bene Sittl, Wiederh. p. 180 sq. — ³⁾ cf. Schmidt, Parallel-Hom. p. 33, 34 et ad εἰς ἐν. p. 62 s. v.

Th. 840 (. . . καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεν) cf. ad v. Th. 110.

Th. 848 . . . περί τ' ἀμφί τε κύματα μακρά.

Od. ω 110 . . . ἀνέμους καὶ κύματα μακρά.

Praeter v. Th. 848 haec clausula apud Hes. non reperitur, apud Homerum praeter locum supra allatum in suspecto ¹⁾ v. Π. B 144, in spurio ²⁾ v. Od. ε 109, praeterea ι 147. Sed nil nisi *formulam hanc esse Homericī sermonis* et inde fortasse in v. Th. 848 esse traductam concludi potest.

Th. 857 (. . . δάμασε πλιγγῆσιν ἰμάσσας) cf. ad v. Th. 490.

Th. 869 . . . ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων.

Od. ε 478 . . . ἀνέμων διάη μένος ὑγρὸν ἀέντων.

Hic Odysseae versus par est v. Od. τ 440, sed v. v. τ 440—443 hausti sunt ex v. v. ε 478—80 et 483³⁾. Eandem clausulam praeterea v. Oper. 625 . . . ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων exhibet. *Ceterum haec formula epica est.*

Th. 871 . . . θνητοῖς μέγ' ὄνειαρ.

Od. δ 444 . . . ἐφράσατο μέγ' ὄνειαρ.

ὄνειαρ vocabulum „Labsal, Erquickung“ significans praeterquam v. Od. ο 78 exhibet, at v. v. ο 78—85 iam ab Alexan-

¹⁾ Christ, Hom. II. ad v. B 144. — ²⁾ cf. Faesi, Hom. Od. ad v. ε 108. — ³⁾ cf. Sittl, Wiederh. 142.

drinis eieci sunt. Saepenumero haec formula apud Hesiodum nobis occurrit eisdem in eadem versus sede verbis atque ter quidem in Oper. v. v. 41. 346. 822, de quibus unus versus 41 vocabulum ὄνειρα eadem, quae est in δ 444, significatione ornatum exhibet. Sed haec formula et ipsa epicorum est.

Th. 873 (. . . ἐς ἠεροειδέα πόντον) cf. ad v. Th. 252.

Th. 888 (ἀλλ' ὅτε δή . . .) cf. ad Th. 52

Th. 890 (889 ἐξαπατήσας) αἰμυλίοισι λόγοισιν . .

Od. α 56 . . μαλακοῖσι καὶ αἰμυλίοισι λόγῳσιν (α 57 θέλει).

Vocabulum λόγος bis apud Homerum legitur, hoc loco et in v. Il. O 393 ἦστό τε καὶ τὸν ἕτερε λόγῳς . . , cum in ceteris Homeri carminibus μῦθος, ἔπος exstet velut in v. v. Il. A 643 μύθοισι τέροποντο . . ; Od. ψ 301 τερέσθην μύθοισι . . ; Od. δ 239 καὶ μύθοις τέροπεσε . . ; δ 597 αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπεσσι τε σοῖσιν ἀκούων (v. 598 τέροποιαι). Saepē apud Hesiodum velut in v. Th. 229¹⁾ . . . Λόγους Ἀμφιλογίας τε; Th. 890¹⁾. Oper. 78 ψεύδεά θ' αἰμυλίους τε λόγους καὶ ἐπίκλον ἦθος, cuius versus clausula propter violatum digamma in voc. ἦθος suspecta est²⁾; in spurio versu Oper. 106 . . ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω; Oper. 789 ψεύδεά θ' αἰμυλίους τε λόγους κρυφίους τ' ὀαρισμούς.

¹⁾ v. v. Th. 229 et 890 antiquarum partium illius carminis sunt cf. Schoem. Hes. Theog. p. 128 et 246 sqq. — ²⁾ cf. Goettl.-Flach, Hes. Carm. ad v. Oper. 78.

Iure igitur dici potest Hesiodicum esse vocabulum *λόγος*, neque mirum si in v. II. *O* 393 invenitur, quae quidem pars ad recentissima Iliadis additamenta referenda est ¹⁾.

Neque magis Homericum est illud *αἰμύλιος*, quod in solo versu Od. *α* 56 ²⁾ legitur, apud Hesiodum autem in v. v Th. 890. Oper. 78. 789 idque cum voc. *λόγος* coniunctum reperitur. Praeterea in v. hymn. Merc. 317 est: *ἀντὰρ ὁ τέχνησίν τε καὶ αἰμυλίοισι λόγοισι*, qui quidem hymnus sermone propius ad Hesiodum accedit ³⁾.

Sine dubio igitur illa formula Hesiodica est et cum v. Od. α 56 ita ab Hesiodica elocutione pendeat, illam Odysseae partem aetate infra Opera et Theogoniam esse sequitur.

Th. 895 . . *κούρη γλανκώπιδα Τριτογένειαν.*

Od. *ω* 518 . . *κούρη γλανκώπιδι καὶ Αἰὶ πατρί.*

Saepe apud Homerum Minerva *κούρη Αἰὸς* appellatur ⁴⁾, velut in v. v. II. *E* 733. *Θ* 384. *I* 536. Od. *β* 433. *γ* 42. *δ* 752. *ν* 190. 252. 300, 371 (= 252); *ω* 529. 547 (= *ν* 252. 371), sed nisi in v. v. Od. *δ* 518 et II. *Ω* 26, qui quidem versus suspectus est ⁵⁾, de Minerva solum *κούρη γλανκώπις* non dicitur neque sine voc. *Αἰὸς* in altero Theogoniae vel omnino Hesiodi versu reperitur *haec formula, quae recentiorum poetarum putanda est*.

¹⁾ cf. Christ, Hom. II. ad v. *O* 366 et prolegg. p. 9 et 95. —

²⁾ Quod autem Nauck pro *λόγοισι* in *α* 56 scribit *ἔπεσσι*, nobis nihil est, cum, quae lectio sit tradita, ne minime quidem dubium sit. —

³⁾ Sterrett, l. l. p. XLV. — ⁴⁾ cf. La Roche, Homer. II., Berl. 1870, ad v. II. *I* 536, ubi pro *β* 396 legas 433 et omittas Od. *ε* 382, quod ibi *θρηγάτηρ Α.* non *κούρη* exstat. — ⁵⁾ cf. Christ, Hom. II. ad v. *Ω* 23 sqq.

Th. 896 (. . . ἐπίφρονα βουλὴν) cf. ad v. Th. 122.

Th. 898 (. . . ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντα) cf. ad v. Th. 139.

Th. 900 (. . . ἀγαθὸν τε κακὸν τε) cf. ad v. Th. 219.

Th. 903 (. . . καταθνητοῖσι βροτοῖσι) cf. ad v. Th. 223.

Th. 906 ut v. 900 ad v. Th. 219.

Th. 908 (πολυήρατος) cf. ad v. Th. 404.

Th. 920 (. . . φιλόνημι μυεῖσα) cf. ad v. Th. 125.

Th. 921 . . . θαλερὴν ποιήσας ἄκουιν.

Od. η 66 . . . Ἀλκίνοος ποιήσας ἄκουιν.

Eadem clausula θαλ. ποι. ἄκ. in v. v. Th. 946. 948. 999 exstat, similis in hymn. Cer. 79 . . . θαλερὴν κεκλήσθαι ἄκουιν, quo Sterrett. l. l. affert v. Il. Ξ 268 . . . καὶ σὴν κεκλήσθαι ἄκουιν. Iure addit poetam Hesiodum imitatum esse, qui composuerit v. hymn. Cer. 79 et ipsum.

Iam commemorandus est v. Il. Ω 537 . . . θεὰν ποίησαν ἄκουιν, quae Iliadis pars complura vestigia Hesiodi sermonis exhibet ¹⁾. Ita in v. Ω 526 . . . αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσὶν vocabulum ἀκηδέης, quod ibi et in v. v. Il. Φ 123. Od. ρ 319 „nihil curans“ significat, ceteris locis in v. v. Od. ζ 26. ι 18. υ 130. ω 187. Il. Ω 554 passive dicitur, conferendum est cum v. v. Oper. 112 . . . ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες et Oper. 170, ubi idem finis.

¹⁾ cf. ad v. Th. 502; Peppmüller, Commentar. ad v. Ω 526 sqq.

Praeterea in v. Ω 528 voc. *ἑάων* exhibetur, de quo ad v. Th. 46 actum est. In v. Ω 545 autem *Ἑλλήσποντος ἀπείρων* legitur, ubi, cum fretum inepte *ἀπείρων* vocetur, illa formulā ex Hesiodo traducta est, cf. v. Theog. 109 καὶ ἀπείριτος πόντος et 678 . . . πόντος ἀπείρων. In uno versu Homerico praeterquam ἐπ' ἀπείρονα πόντον exstat, in v. Il. A 350, ubi codices ἐπὶ οἴνοπα. Ut illae formulae, sic haec ποιήσ. ἄκ. in v. Ω 537 ad Hesiodum videtur referenda esse.

Tum addam v. Od. ε 120 . . . φίλον ποιήσεται ἀκοίτην, cuius loci (ε 121 sqq.) nomina considerare non alienum est.

De Orione venatore hic et in v. v. λ 310. 573 dicitur, ceteris locis, in v. v. Od. ε 274. Il. Σ 486. 488. X 29 Orion sidus est. Iasion autem solo hoc Od. loco neque saepius apud Hesiodum commemoratur. Cui autem non in mentem veniat illud ἦ ὄϊη Hesiodicum, cum in v. v. ε 121 ὡς μὲν ὄϊ', 125 ὡς δ' ὀπίου', 129 ὡς δ' αὖ νῦν legerit?

Inprimis totus de Iasione locus ex fine Theogoniae (v. 969 sqq.) videtur haustus esse, ita ut dicam compositorem illorum Odysseae versuum in responso a Calypso Mercurio reddito Hesiodum (v. v. ε 118 — 130) imitatum esse. Re vera et Orionis et Iasionis fabula, nuptiae dearum cum mortalibus viris factae, melius in finem Theogoniae quadrant, quamquam qui composuit v. v. ε 118—130 illas res, cum dearum ex orbitate virorum dolorem ostendit, ad suam causam scite accomodavit. Quod vero attinet ad v. Od. η 66 inter iudices constat totam illam de Alcinoi et Aretes genere partem, quamquam Eoearum poëta eam novit maleque interpretatus est ¹⁾, a recentiore poëta esse interpositam et profecto illa generis enarratio magis Hesiodi quam Homeri est.

¹⁾ cf. Eustath. Commentar. ad Hom. Od. Lips. 1825 ad v. v. η 54. 55. p. 259; Bergk, Gr. Lit. p. 672 u. A. 46; Christ, Chronol. p. 13.

Tuo iure igitur hanc formulam ποιήσ. ἄκοιτιν et similem in v. v. Il. Ω 537. Od. ε 120. η 66 Hesiodicam iudices, quae raro apud Homerum idque in locis, qui et rebus et verbis ad Hesiodicum sermonem accedunt, reperiatur. Homerus quidem alio loco, in v. Γ 409 ἄλοχον ποιήσεται dicit.

Th. 927 (. . φιλότηρι μεγάσσα) cf. ad v. Th. 125

Th. 943 (. . βίην Ἡρακλειήην) cf. ad v. Th. 289.

Th. 945 (. . ἀγακλιτὸς ἀμφιγνήεις) cf. ad v. Th. 571.

Th. 946 }
Th. 948 } (. . θαλερὴν ποιήσας ἄκοιτιν) cf. ad v. Th. 921.

Th. 949 (. . ἀθάνατον καὶ ἀγήρω . . .) cf. ad v. Th. 277.

Th. 950—956 cf. ad v. Th. 289.

Th. 958 . . φασσιμβρότου Ἡελίοιο.

Od. x 138 . . ἐκγεγάτην φασσιμβρότου Ἡελίοιο.

Versus Odysseae x 135—140 et Theogoniae 956—960 si contemplatus eris, non dubitabis, quin minime casu venerit, ut illae res ita consentiant. Sed uter poeta ab utro rem traduxerit, discerni hic non potest neque hos Theogoniae versus Odysseam vel contra imitari verisimile est.

Discrepant autem loci, quod unus matrem *Περσηίδα*, alter Hesiodus *Περσηίδα* appellat et quod, ut res postulabat, apud Hesiodum generis enarratio amplior est. Neque ex sermone quis eos composuerit, concludi potest. Sed memoratu

dignum videtur voc. *μαεσίμβροτος* apud Hesiodum, Soli attributum, semel legi. In v. II. Ω 785 insolenter Aurorae tribuitur, Od. in solo carmine *κ*, v. v. 138. 191 exstat, in ea parte, quae ad Argonautarum fabulam se applicat. Neque apud Homerum de Oceano *τελήεις*, quod in v. v. Th. 242. 959, usurpatur. *ἐΰσφυρος* denique adiectivum bis in Theogonia exhibetur in v. v. 254. 961, nusquam apud Homerum; cuius loco ibi *καλλίσφυρος*.

Neuter igitur poeta ex alterius carmine hausit, sed uterque ex communi fonte, ex narratione illius, Ἀργοῦς πᾶσι μελοῦσης, quae singulis quidem rebus temporibus diversis diverse¹⁾ narrabatur.

Th. 961 (. . . ἐν φιλότιμῳ) cf. ad v. Th. 306.

Th. 964 (. . . ἄλμυρὸς ἐνδοθι πόντιος) cf. ad v. Th. 107.

Th. 966 (. . . κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο) cf. ad v. Th. 25.

Th. 971 *νεῖῶ ἐνι τριπόλῳ*

Od. ε 127 *νεῖῶ ἐνι τριπόλῳ*

Vocabulum *τριπόλος* semel in Theog. legitur, apud Homerum in v. v. Od. ε 127 et in recenti illa parte II. Σ 542, quibus locis etiam *νεῖός* exstat. *Νεῖός* autem sine voc. *τριπόλος* praeterea hic et illic compluries exhibetur velut in v. v. II.

¹⁾ cf. v. v. II. H 467—475. Od. κ 137—139. μ 61—72. λ 14 19. Theog. 992 sqq.

K 353. N 703. Od. ϑ 124. ν 32. Oper. 463. 464. Formula vero $\nu\epsilon\iota\tilde{\omega}$ $\xi\tilde{\nu}$ $\tau\rho\alpha\pi$. nisi in v. v. Th. 971 et Od. ϵ 127 non legitur. Propter locum autem, ubi illa reperitur, de quo iam in v. Th. 921 actum est, *Hesiodæo poetæ eam tribuere non dubito*. De clausula autem $\xi\tilde{\nu}$ $\pi\acute{\iota}\omicron\iota\iota$ $\delta\acute{\eta}\mu\omega$ cf. v. Th. 477.

Th. 982 (. . . $\beta\acute{\iota}\eta$ Ἡρακλεΐδι) cf. ad v. Th. 289.

Th. 997 . . . $\pi\omicron\lambda\lambda\acute{\alpha}$ $\mu\omicron\gamma\acute{\eta}\sigma\alpha\varsigma$

Od. β 343 . . . $\acute{\alpha}\lambda\gamma\epsilon\alpha$ $\pi\omicron\lambda\lambda\acute{\alpha}$ $\mu\omicron\gamma\acute{\eta}\sigma\alpha\varsigma$.

In Theogonia solo hoc loco *haec formula epica* invenitur, saepenumero in Odyssea, semel in Il. v. B 690.

Th. 999 (. . . $\pi\omicron\iota\acute{\eta}\sigma\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\zeta\omicron\iota\iota\iota\iota$) cf. ad v. Th. 921.

Th. 1001 (. . . $\omicron\tilde{\upsilon}\rho\epsilon\sigma\iota\iota$ $\xi\tau\rho\epsilon\phi\epsilon$. . .) cf. ad v. Th. 582.

Th. 1003 . . . $\text{Νηρηῶς κοῦραι, ἀλίιο γέροντος.}$

Od. ω 58 . . . $\xi\sigma\tau\eta\sigma\alpha\iota\iota$ $\kappa\omicron\tilde{\upsilon}\rho\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\lambda\acute{\iota}\omicron\iota\omicron$ $\gamma\acute{\epsilon}\rho\omicron\tau\omicron\varsigma$.

Semel in Theogonia et apud Homerum clausula $\kappa\omicron\tilde{\upsilon}\rho\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\lambda\acute{\iota}\omicron\iota\omicron$ $\gamma\acute{\epsilon}\rho\omicron\tau\omicron\varsigma$ exstat. Saepenumero autem θυγάτηρ ἄλ. γέρ. in Iliade componitur velut in v. v. Il. A 538. 556. Y 107. Ω 562, ubi Nereus, in Od. δ 365, ubi Proteus, Od. ν 96. 345, ubi Phoreys $\acute{\alpha}\lambda\acute{\iota}\omicron\varsigma$ $\gamma\acute{\epsilon}\rho\omega\iota\iota$ vocatur, sed in v. v. ν 96, 345 non θυγ. ἄ. γ., solum $\acute{\alpha}\lambda. \gamma\acute{\epsilon}\rho.$ legitur. Inde apparet illud $\acute{\alpha}\lambda\acute{\iota}\omicron\iota\omicron$

γέροντος vel *θυγ. ἀλ. γέροντος* clausulam esse sermonis epici communem, *κοῦραι ἄ. γ.* autem recentiorum poetarum esse.

Quod ad hunc in *Od. ω* locum attinet, Christ cantus et ludos funebres Achillis honoris causa factos, i. e. v. v. *ω* 47—62, ad Aretini Iliupersin referendos esse monet¹⁾, id quod concedendum est, si universa rerum similitudo intellegitur, nam Thetidis cum Nymphis adventus hic et illic narratur. Aliter res se habere videtur in v. *ω* 60. Legitur ibi: *μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι*, id quod a solito Musarum in Homericis carminibus numero abhorret, neque in eorum, qui Homerum imitati sunt, carminibus ille numerus exstat. Id est Hesiodi, qui et in v. v. Th 60 et 76, ubi singularum nomina²⁾ legimus, et 919 novem Musas affert. Neque est, cur illos prooemii Theogoniae versus spurios putemus. Hesiodus enim re vera Musarum quidam poeta est, neque ampla illa enumeratio ab eo aliena, id quod satis ex carminibus eius apparet. *Ille vero, qui v. Od. ω 60 fecit, cum illum numerum ponit, Hesiodum sequitur.* Ita etiam formula in Iliade crebra *Ὀλυμπιάδες μοῦσαι, Ἀὐτὸς αἰγίοχοιο* (sc. *θυγατέρες*) ex Hesiodo hausta est. Cf. ad v. Th. 25.

Th. 1008 (. . . *ἑὺσιέφανος Κνθέρεια*) cf. ad v. Th. 196.

Th. 1012 (. . . *ἐν φιλόνητι*) cf. ad v. Th. 306.

1) Christ, Chronol. p. 29. — 2) Similiter factum videmus, ut Parcae apud Homerum generatim, nominatim ab Hesiodo commemorantur.

Th. 1017 . . Καλυψὸ δῖα θεάων

Od. α 14 (et saepissime) . . Καλυψὸ δῖα θεάων.

Dubium non est, quin haec formula *Odysseae sit*. Ceterum acute de ea Sittl¹⁾ dicens non facile esse illud δῖα θεάων Calypso tributum bene interpretari, referendum videri ad v. Ξ 184, ubi poëta de Iunone dicat καλύψατο δῖα θεάων.

Th. 1022 (. . . κοῦραι Ἀιὸς αἰγιόχοιο) cf. ad v. Th. 25.

Hi igitur loci sunt Hesiodi Theogoniae et Odysseae Homeri communes. Multorum quidem versuum clausulae et formulae, vel potius numerus multo maior, usitato epicorum dicendi generi tribuendae sunt. Quomodo autem inter se contingant ut clarius appareat, Odysseae et Theogoniae locos sive rebus sive verbis similes, quos ex Odyssea in Theogoniam vel contra fluxisse patet aut verisimile est, componam omnibus unde nihil effici potest versibus omissis.

Similes vel pares sunt partes

Imitari videntur

v. v.		v. v.		Theogoniam:		Odysseam:	
Theogoniae:		Odysseae:		v. v.		v. v.	
10		μ 192				Th. 10	
27		τ 203		Od τ 203			
44		α 338		α 338			
46. 111. 633.		θ 325. 335		θ 325. 335			
664							
59		ζ 470. ι 153.		ζ 470. ι 153.			
		ω 143		ω 143			

¹⁾ Wiederhol, p. 64.

Similes vel pares sunt partes		Imitari videntur	
v. v.	v. v.	Theogoniam:	Odysseam:
Theogoniae:	Odysseae:	v. v.	v. v.
84 } 84 ¹⁾	ϑ 170	ϑ 166	
86 } usque ad	ϑ 171 } usq. ad	usque ad	
91 } 91	ϑ 173 } ϑ 179	ϑ 179	
110. 702. 840	ε 184 (Il. O 36)	ε 184 (Il. O 36)	
117. 128	ζ 42	ζ 42	
139. 898	δ 321	δ 321	
148	τ 260. 597. ψ 19	τ 260. 597. ψ 19	
160. 540. 547.	δ 455. 529	δ 455. 529	
555			
196. 198. 934.	ϑ 288		Th. 1008
1008			
212	ω 12	ω 12	
228	λ 612	λ 612	
(278	Il. Y 224	Y 224) ²⁾	
289. 315. 332.			
943(950-956)	λ 601—605	λ 601—605	
982			
313	λ 432	λ 427—443	
321	λ 611	λ 611	
373	δ 479. λ 133.		Th. 373
	ψ 280		
454	λ 604	λ 604	
502 ³⁾	ο 470		
509	λ 299 (Il. Ξ 324)	λ 299 (Il. Ξ 324)	
515	ψ 330. ω 539	ψ 330. ω 539	
571. 579. 945	ϑ 300 349. 357.	ϑ 300 etc.	
	Il. Σ 383 etc.		
576	ι 449		Th. 576
583	σ 298. Il. Ξ	σ 298. Il. Ξ	
	180 sqq.	180 sqq.	

1) tractatur hic locus s. v. Theog. 92. — 2) cf. ad v. Th. 411. —
³⁾ v. v. Th. 501 - 506 eodem tempore facti videntur quo Od. ο 301—492
et vetus pars Il. Ω.

Similes vel pares sunt partes		Imitari videntur	
v. v.	v. v.	Theogoniam:	Odysseam:
Theogoniae:	Odysseae:	v. v.	v. v.
710	z 98		Th. 710. 711. 712
740	ξ 292		Th. 740
759	λ 15	λ 14—20	
760	λ 16		
761	λ 17. 18		
768	z 491		Th. 768
796	ι 359		Th. 795—799
848	ω 110		Th. 848?
890	α 56	α 56	
921. 946 948. 999	η 66	η 66. ε 120. Ω 537	
950—956 ¹⁾	λ 601—605	λ 601—605	
958	z 138 ²⁾		
971 ³⁾	ε 127	ε 127 (ε 118 —130)	
1003	ω 58	ω 60 ⁴⁾	
1017	α 14		Th. 1017.

Haec vero, quorum singuli versus vel totae partes Hesiodi Theogoniam imitari videntur, Odysseae carmina sunt:

Odyss. v. v.	Theog. v. v.	Odyss. v. v.	Theog. v. v.
α 56	890	η 66	921 (946. 948. 999)
338	44		
δ 455 } 529 }	160 (540. 547. 555)	θ 170 (166— 179)	84 (85. 86)
ε 120	921 (946. 948. 999)	300(349.357) 325 (335)	571 (579. 945) 46 (111. 633. 664)
127(118-130)	971		
184	110 (702. 840)	λ 14—20	759. 760. 761
ζ 42	117 (128)	299	509

¹ cf. ad v. Theog. 289. — ² ex eodem fonte uterque hausit —
³ cf. ad v. Th 921 — ⁴ v. ω 60 sequitur v. v. Th. 60. 76. 917.

Odys. v. v.	Theog. v. v.	Odys. v. v.	Theog. v. v.
λ 427 -- 443	313	τ 260	148
604	454	597	
601 -- 605	289 (950-- 956)	ψ 19	
611	321	ψ 330	515
612	228	ω 12	212
σ 298 (Ξ 180..)	583	60 ¹⁾	60. 76. 917
τ 203	27	539	515

Formularum igitur vel versuum opinione minus ex Odyssea in Theogoniam fluxit. Odysseae autem carmina vix ex dimidia parte vestigia Hesiodica exhibent omniumque integerrimus est ille *νόστος* qui dicitur. Quae ibi formulae vel res ad Hesiodicam rationem accedunt, in eis, ut locis supra tractatis demonstratur, interpolantium manus deprehenditur²⁾. Nullum vero carmen plures interpolationes praebet quam λ³⁾. Sed recentiores et recentissimae partes cum Hesiodico sermone communia quaedam habent, atque in locis quidem qui non interpositi videntur⁴⁾. Neque hoc mirum, nam quo tempore illae compositae sunt, tum Hesiodi carmina iam diu pervulgata erant et quae ad suam cuique causam apta essent, a rhapsodis alia aliunde sive commutata sive immutata traducebantur.

¹⁾ cf. ad v. Th. 1003. — ²⁾ cf. v. v. Od. ε 120. 127. 184. ζ 42. η 66. θ 170 etc. — ³⁾ cf. v. v. Od. λ 14 sqq. 299. 427 sqq. 601 sqq. — ⁴⁾ cf. v. v. Od. α 56. 338. δ 455. τ 203. 260. 597. ω 12. 60. 539.

Odys. v.
 λ 427 -- 443
 604
 601 -- 605
 611
 612
 σ 298 (H 180
 τ 203

Formul
 in Thegoni
 parte vestig
 ille νόστος
 deam ration
 stratur, inte
 carmen plure
 et recentiss
 habent, atq
 Neque hoc n
 Hesiodi carr
 cuique causa
 mutata sive

¹ cf. ad
 η 66. Ὀ 170
⁴ cf. v. v. Od.

Theog. v. v.
 48
 15
 12
 0. 76. 917
 15

is ex Odyssea
 x ex dimidia
 egerrimus est
 res ad Hesio-
 etatis demon-
 Nullum vero
 ed recentiores
 nia quaedam
 si videntur⁴).
 tae sunt, tum
 tae ad suam
 de sive com-

27. 184. ζ 42.
 19. 601 sqq. —
 . 60. 539.

Opfer	W. 77	Opfer	W. 77
111	111	111	111
112	112	112	112
113	113	113	113
114	114	114	114
115	115	115	115
116	116	116	116
117	117	117	117
118	118	118	118
119	119	119	119
120	120	120	120

In demselben Jahre war eine wichtige Arbeit erschienen
 in der ersten Hälfte dieses Jahres erschien eine Arbeit
 über die Geschichte der deutschen Literatur im 18. und 19. Jahrhundert
 von demselben Verfasser, die in der ersten Hälfte dieses Jahres
 erschienen ist. In demselben Jahre war eine wichtige Arbeit
 erschienen, die in der ersten Hälfte dieses Jahres erschienen ist.
 In demselben Jahre war eine wichtige Arbeit erschienen, die in der
 ersten Hälfte dieses Jahres erschienen ist. In demselben Jahre war
 eine wichtige Arbeit erschienen, die in der ersten Hälfte dieses
 Jahres erschienen ist. In demselben Jahre war eine wichtige Arbeit
 erschienen, die in der ersten Hälfte dieses Jahres erschienen ist.

